

1043.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na zarządzie punktu 2 L. B. art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Kupno i sprzedaż soli jadalnej, wywóz i przywóz tejże na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, oraz wszelki inny obrót solą jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem).

§ 2. Minister Skarbu może zezwolić na:

- 1) prowadzenie handlu solą jadalną na warunkach przez siebie ustanowionych;
- 2) na wywóz i przywóz soli jadalnej na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub też z obszaru, na którym nie obowiązują postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wynoszenie soli jadalnej z miejsca produkcji względnie ze składów monopolowych, jako też przyrzadzanie względnie przetwarzanie soli jadalnej, nabytej w składach monopolowych celem odsprzedaży, dozwolone jest tylko w wypadkach, określonych przez Ministra Skarbu.

§ 4. Minister Skarbu ma prawo:

- 1) oznaczać ceny nabycia i sprzedaży soli na potrzeby monopolu solnego;
- 2) sprzedawać po cenach niższych sol przeznaczoną:
 - a) na wywóz poza obszar Rzeczypospolitej;
 - b) na potrzeby rolnictwa, t. j. na paszę dla bydła lub uprawę roli;
 - c) na wszelkie cele przemysłowe, z wyjątkiem przemysłu wytwarzającego artykuły żywnościowe dla ludzi;
 - d) na wsparcie dla ulżenia nędzy wyjątkowej, tudzież sol wydaną zakładom dobroczynnym, jako jałmużnę;
 - e) na potrzeby wywozowego przemysłu rybnego;
- 3) zwalniać z pod zajęcia monopolowego sol wyprodukowaną w salinach prywatnych, przeznaczoną na wywóz zagranicę.

§ 5. Sól przywożona z zagranicy za zezwoleniem Ministra Skarbu (§ 2) podlega opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należności monopolowej w formie dodatku do cła.

Odpowiedzialność za opłatę należności monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty tej należności decydują władze skarbowe.

Należność monopolowa, nieuiszczona przy imporcie soli ściąga się w sposób przewidziany dla ściągnięcia należności celnych.

§ 6. Minister Skarbu określa w razie wątpliwości, jakiego rodzaju sol należy uważać za sol jadalną w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Sól, o ile jest przedmiotem monopolu skarbowego, nie może być przedmiotem egzekucyjnego zajęcia, ani zastawu bez zezwolenia właściwych władz skarbowych.

Natomiast wszelkie roszczenia do właścicieli względnie posiadaczy soli mogą być dochodzone i ściągnięte z osiągniętej ceny sprzedaży soli.

Sprzedaż soli.

§ 8. Sól jadalna może być sprzedawana tylko w miejscach na ten cel przeznaczonych i przepisowo oznaczonych po cenach ustanowionych przez Ministra Skarbu.

§ 9. W cenie sprzedaży soli jadalnej dla konsumenta oznaczonej przez Ministra Skarbu mieści się zysk Skarbu Państwa, w wysokości określonej przez tegoż Ministra.

§ 10. Obrót solą podlega nadzorowi władz skarbowych.

Przedsiębiorcy zakładów, wytwarzających sol jadalną, jako też prowadzący handel taką solą, obowiązani są udzielać kontroli skarbowej wszelkiej pomocy i wyjaśnień przy spełnianiu jej obowiązków.

Organizacja monopolu solnego.

§ 11. Naczelny zarząd monopolu sprzedaży soli sprawuje Minister Skarbu, który stanowi najwyższą instancję w sprawach dotyczących przywozu, wywozu i handlu solą.

Tenże Minister ustala ogólny plan eksploatacji monopolu sprzedaży soli, ustanawia organ bezpośrednio powołany do kierowania tymże monopolem i do wykonywania praw, przysługujących mu z mocy niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Przedmiotem handlu na obszarze Rzeczypospolitej może być tylko sol, pochodząca ze składów monopolowych.

Postanowienia karne.

§ 13. 1) Kto bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej:

- a) sprowadza sol jadalną z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje,
 - b) wynosi lub wydaje sol jadalną lub solankę z miejsca produkcji lub też z magazynu monopolowego.
- 2) Kto sol wydaną po cenach niższych na pewien oznaczony użytek używa na inny cel aniżeli w zezwoleniu podano,
- 3) Kto usuwa środek denaturacyjny z soli w tym celu, aby uczynić ją zdatną do spożycia ludzkiego,

4) Kto podrabia lub naśladuje opakowanie soli pochodzącej ze składów monopolowych, będzie karany grzywną w wysokości od 2 do 5-krotnej wartości soli, stanowiącej przedmiot przekroczenia, co najmniej jednak w kwocie 5 zł.

§ 14. Wartość soli stanowiącej przedmiot przekroczenia oznacza się wedle cen takiej samej ilości i takiej samej jakości soli monopolowej.

O ile obliczenie podstawy wymiaru grzywny będzie niemożliwe, natenczas nałożoną będzie grzywna w wysokości od 5 — 1000 zł.

§ 15. Oprócz kary pieniężnej przewidzianej w § 13 i 14 można orzec konfiskatę soli jadalnej stanowiącej przedmiot przekroczenia, jakoteż konfiskatę przyrządów i środków pomocniczych, służących do popełnienia przekroczenia.

§ 16. Kto w przedsiębiorstwie produkującym sól jadalną nie prowadzi zapisków kontrolnych, przepisanych przez władzę skarbową lub też prowadzi je nierzetelnie będzie karany grzywną w wysokości od 100 do 1000 złotych.

§ 17. Wszelkie inne przekroczenia niniejszego rozporządzenia jakoteż wydanych na jego podstawie przepisów ulegną karze porządkowej od 2 do 500 zł.

§ 18. Kary przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nakłada się niezależnie od kar przewidzianych za te same czyny w innych ustawach.

§ 19. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę aresztu zastępczego według słusznego uznania jednak nie ponad 6 tygodni.

§ 20. Orzekanie kar przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu należy do władz skarbowych I instancji. Skazany może w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia karnego albo odwołać się do władzy skarbowej II instancji, która orzeka ostatecznie, albo też zażądać przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który orzeka w I instancji.

Od wyroku sądu okręgowego przysługuje skarga do Sądu Najwyższego (w b. dzielnicy rosyjskiej skarga kasacyjna, w b. dzielnicy austriackiej zażalenie nieważności, w b. dzielnicy pruskiej skarga rewizyjna).

Postanowienia przejściowe.

§ 21. Kto w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prowadzi hurtowy handel solą na obszarze Rzeczypospolitej ma o tem donieść w ciągu dni 30 właściwej władzy skarbowej.

§ 22. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 23. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą:

- 1) rozporządzenie z 21 maja 1917 r. № 46 Dz. Rozp. c. k. zarządu wojskowego w Polsce o monopolu przywozu i handlu soli,
- 2) ustawa o soli z dnia 25 stycznia 1918 r. № 104 poz. 444 Dz. Rozp. Jen. Gub. w Warszawie;

3) ustawa niemiecka o pobieraniu podatku od soli z 12 października 1867 r. str. 41 niem. Dz. Ustaw;

4) wszelkie inne przepisy i postanowienia sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od daty ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*